

Ændring gaar da ud paa, at der i Stedet for „Arbejder af videnskabeligt eller skønlitterært Indhold“ sættes „Artikler“. Derved vil altsaa Eftertryk være forbudt i ethvert Tilfælde, hvor der udtrykkeligt i en Avis eller et Tidsskrift er taget Forbehold mod Eftertryk. Jeg kunde tænke mig, at en eller anden vilde finde, at dette Udtryk „Artikler“ maaske var noget for ubestemt, men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at § 15 i Lovforslaget dels udtrykkeligt skelner mellem „Artikler“ og „Meddelelser“, hvad der er ganske rigtigt; og dels, at der efterhaanden i Presseverdenen har dannet sig et bestemt afgrænset Begreb: „Artikel“, saa at der sikkert ikke i denne Henseende vil være noget i Vejen for at indføre den af os foreslaaede Ændring. Det blev under Forslagets første Behandling af det ærede Medlem for Valby (Oscar Hansen) udtalt, at Forslagets Bestræbelser gik ud paa at skaffe en Arbejder paa det aandelige Omraade en Garanti for det Arbejde, han har præsteret, og som har et personligt, individuelt Snit, og deri er jeg enig med det ærede Medlem, men jeg tror ikke, at det er rigtigt ved dette Lovforslag at drage et skarpt Skel mellem Forfattere og Journalister. I vore Dage kan dette Skel ikke drages med nogen Ret, og der er lige saa meget Grund til at beskytte journalistisk Arbejde, naar dette har et personligt, individuelt Præg, som til at beskytte Forfatternes Arbejder. Man behøver ikke ved denne Bestemmelse at frygte for at gaa for vidt, thi ligesom det hos Forfatterne er en Ærgerrighedssag at faa deres Bøger oversatte, saaledes er det ogsaa i Bladverdenen almindeligt, at Journalister og Blade sætte Pris paa, at andre Blade omtale deres Bidrag. Der vil saaledes kun blive Brug for denne Bestemmelse, hvor det er naturligt og rigtigt at bruge den.

I Tilknytning til det første Ændringsforslag har min ærede Medforslagsstiller og jeg stillet et andet Ændringsforslag, der gaar ud paa at nedsætte Bødestrafen i det her berørte Tilfælde. Lovforslagets § 17 omtaler jo Bødestraf, og som ærede Medlemmer ville se, er der her sat som en mindste Bøde i det her omhandlede Tilfælde 50—100 Kr., hvad vi mene er at gaa noget for vidt. Vi have derfor tilladt os at stille et Ændringsforslag om, at Bøden skulde være fra 5—100 Kr., hvor der er Tale om Eftertryk af en Artikel fra Avis eller et Tidsskrift, idet vi tro, at dette vil være tilstrækkeligt. Jeg skal udtrykkeligt gøre opmærksom paa, at de Erstatningsbestemmelser, som Lovforslaget

har, ere tænkte at skulle gælde i begge Tilfælde, hvorfor vi have foreslaaet den sidste Bestemmelse indført i Paragraffens første Stykke. Jeg skal hermed tillade mig at anbefale disse Ændringsforslag til den højtærede Ministers og det høje Tings Velvillie.

Meyer: Jeg tillod mig ved dette Lovforslags første Behandling at henlede Opmærksomheden paa den Bestemmelse, ifølge hvilken Forfatterretten bevares i Forfatterens Levetid og 50 Aar efter det Aar, i hvilket han er død. Jeg mente, at dette var en for vidtstrakt Beskyttelse, som jo ingenlunde kom Forfatteren selv til gode, men i ethvert Tilfælde andre, og som i adskillige Tilfælde vil forme sig snarere som en Forlæggerbeskyttelse end som en Forfatterbeskyttelse. Da jeg ikke i al Almindelighed mener, at man bør udstrække det Værn, man vil yde Mennesker ud over deres Død, og mener, at Fristen vil være mere end lang nok, naar man affatter Paragraffen saaledes, at Forfatterens Ret værnes i hans Levetid, dog mindst i 50 Aar, har jeg sammen med min Partifælle fra Aarhus stillet Ændringsforslaget Nr. 3 til § 21. Jeg skønner ikke, at der vil være noget til Hinder for Vedtagelsen af denne Bestemmelse, og jeg mener, at denne Beskyttelse moralsk set i Virkeligheden maa yde en Beskyttelse, der er saa fyldig, at man meget vel kan forsvare at stemme for Paragraffen. Nu kunde man ganske vist komme til at opholde sig ved Spørgsmaalet om det Gode, man vil yde de efterlevende, og hvad man skylder Børnene og Slægten. Men jeg ser fra mit Standpunkt i hvert Fald ikke, at der her vil være noget, der taler imod at vedtage Affattelsen, som vi have formet den, idet 50 Aar dog maa anses for at være saa langt et Tidsrum, at det Gode, Forfatteren nyder, ogsaa i Virkeligheden kommer hans efterlevende til gode, og at man ikke bør udstrække Beskyttelsen længere, men snarere opstille det Samfundshensyn, der maa tages lige over for Værnet af Forfattere og Kunstnere, idet jeg mener, at et saadant Gode, litterært og kunstnerisk i sidste Instans, maa overgaa til Samfundet i Stedet for at forbeholdes de private. Det vil ogsaa i Almindelighed opmuntre Slægten til selv at bane sig ny Veje, naar den ikke just kan leve paa, hvad Forfædrene have udrettet, uden selv at arbejde. Det er mere ansprende, naar man selv maa skabe og virke noget nyt. Jeg skal derfor tillade mig at foreslaa at